

Pieter de Nooij

TANGO VAN BEDROG

EEN CORPORATE THRILLER

Buenos Aires, travestiet.

*Je denkt wel dat je alles ziet,
maar wat er is, dat zie je niet.*

3

Vrijdag 21 januari 2005

Het hoofd Interne Beveiliging van SecuriSur stond Hans al bij de gate op te wachten. Carlos Berenstein was een typische professional: stekelhaar, snorretje, alerte blik en een litteken op zijn wang. Waarschijnlijk een ex-militair, zoals er zoveel bij de beveiliging rondlopen. Berenstein loodste hem via de VIP-room door de douane, hier en daar een bekende groetend. Buiten prikte de zon door de sluierbewolking. Een zeurderige hitte drukte Hans op de ogen.

Berenstein sprak in zinnen die even kort waren als zijn haren: 'Don Santiago is in Andesina geweest.' ... 'Gisteren.' ... 'De *señora* had een afspraak.' ... 'Ja, met Don Horacio de Navarro Roca,' een naam die hij met een zeker respect uitsprak. 'Niemand wist waarom.' ... 'Nee, Don Horacio ook niet.' ... 'Geen spoor van haar auto. Een beige Clio. Prima camouflagekleur in de woestijn.' Hij lachte schamper. 'Ze zijn met een helikopter over het gebied gevlogen.' ... 'Niets.' ... 'Waarschijnlijk een roofoverval.'

De zesbaansweg vanaf het vliegveld kon wel een opknapbeurt gebruiken, het WK van 1978 was ook al lang geleden. Af en toe kraakte de radio onverstaanbare berichten van de SecuriSur-centrale. Langzaam veranderde de eenvoudige laagbouw tussen het groen in armetierige etagewoningen. Na het tweede tolplein begon de hoogbouw serieuze vormen aan te nemen. Het verkeerslawaaï zocht een uitweg tussen de reclameborden en flatgebouwen voordat de verhoogde snelweg uitkwam op de immense 9 de Julio.

Hij was nog maar nauwelijks in het hotel, of hij kreeg Bastiaan aan de lijn. Santiago en zijn CFO werden ontslagen. Hans moest tijdelijk de leiding van SecuriSur overnemen en als er meer mensen gefraudeerd hadden, vlogen die er ook uit. Morgen zouden twee collega's overkomen om hem te helpen bij de *regime change*, zoals Bastiaan het noemde.

Hij moest even op het bed gaan zitten om het nieuws te laten bezinken. Dit was zijn kans. Geen werkgroep Best Practices Airport Security en andere onzin meer. Hij werd de baas van het belangrijkste bedrijf van SecuriGlobe in Latijns-Amerika. Een doorbaak in zijn carrière. Potverdikke!

Na een lange douche schoor hij zich zorgvuldig, spoelde zijn mond met

mondwater en keek keurend in de spiegel. Misschien een beetje vroeg grijs, maar dat paste wel bij zijn nieuwe functie. Zijn buikje mocht geen naam hebben. Met zijn hoekige een meter negentig leek hij op een onvermoeibare middenvelder van een veteranenteam. Hij keek nog eens in de spiegel. Hier stond de nieuwe CEO van SecuriSur en hij balde zijn vuist. De spiegel lachte terug.

Berenstein bracht hem naar Palermo Chico, de duurste wijk van Buenos Aires. De straten zijn daar kort en smal en het bladerdak van de esdoorns en jacaranda's zorgen voor verkoeling. De bougainville stroomt weelderig in paars-witte kleuren over muren vol klimop, waarachter zich tuinen met palmbomen en badderende watervogels verschuilen. Grootgrondbezitters die aan het begin van de vorige eeuw hun neus hadden opgehaald voor een woning in Recoleta hadden hier hun stadspaleisjes laten bouwen, had Santiago hem destijds verteld. Tegenwoordig werden ze gebruikt door ambassades, beroemdheden en boetiekbanken. Santiago was trots geweest dat hij hier een pand had weten te bemachtigen voor Arsegur, voordat het verkocht zou worden en SecuriSur ging heten.

Haar naam schoot hem te binnen toen ze bij de receptie op hem toeliep: Trinidad, hoe had hij haar kunnen vergeten? Ze droeg een strak, wit T-shirt onder een limoengroen linnen jasje, waar haar kastanjebruine haar met de gestylde lange krullen overheen viel. Een brede ceintuur accentueerde haar taille en volle borsten. Haar lippen waren ongetwijfeld opgespoten, zoals bij zoveel Argentijnse vrouwen. Daardoor leek het een beetje of ze pruilde.

‘¿Cómo le va, señor Van der Woude?’ Ze sprak Woude uit als Woede. ‘U bent niets veranderd sinds de conferentie van twee jaar geleden.’ Hij rechtte zijn rug en bij de wangkus duizelde hij even van de oranjebloesengeuren die haar omringden.

‘Dank je, Trinidad. Je ziet er stralend uit,’ was het beste wat hij kon verzinnen.

Ze kneep haar ogen even half dicht als antwoord op zijn complimentje en gaf hem een toegangspasje. In de lichte hal, die aan de oorspronkelijke villa was aangebouwd, bleef hij staan voor een wandplastic van kogels, gevangen in gebarsten plexiglas. Hij keek haar vragend aan.

‘Wat vindt u van ons nieuwe kunstwerk?’ vroeg ze terwijl ze bijna liefkozend over een inslag streek. ‘Een cadeau van de vorige eigenaar, bij ons dertigjarig jubileum. Misschien hebt u wel eens van hem gehoord, Gustavo Castagna.’

‘Het is wel apart cadeau voor een beveiligingsbedrijf.’

‘Don Gustavo heeft inderdaad een weinig alleedaagse smaak, als u dat bedoelt. U zou eens moeten zien wat hij op zijn eigen kantoor heeft hangen.’ Haar gezicht werd ernstiger. ‘U komt dus voor het onderzoek naar *señora* Theunissen. Wat

afschuwelijk. Zo'n aardige vrouw!'

'Het is inderdaad een groot raadsel,' zei hij. 'Heb jij haar nog gesproken voor ze naar Andesina ging?'

Ze schudde haar hoofd. 'Alleen om een ticket naar San Angél te boeken en een afspraak te maken met Don Horacio de Navarro Roca.'

'Wilde De Navarro Roca niet weten waarom ze hem wilde spreken?'

'Nee, Don Horacio is een huisvriend van mijn vader, dus die afspraak was niet zo moeilijk.' Ze bleef boven aan de trap staan en raakte licht zijn arm aan. 'Als ze maar niet is verdwaald in de woestijn. Zonder water overleef je dat niet.'

Ze bracht hem naar een spreekkamertje met glazen wanden en zei: 'Uw afspraken zijn geregeld. Om drie uur met Manolo Vidal, de directeur van Banco Veritas en morgen om tien uur met Don Horacio. Onze regiomanager zal u van het vliegveld halen. Helaas is Don Santiago er niet. Hij moest hals over kop naar Nederland voor een dringende afspraak.' Ze keek hem vragend aan, met haar armen over elkaar, maar hij zei niets. 'Vanmiddag zal iemand van de IT-afdeling uw laptop klaarmaken, zodat u toegang hebt tot ons intranet.' Trinidad wees op een mobieltje op tafel. 'Die kunt u zolang lenen. Uw eigen GSM kunt u nog niet overal in Argentinië gebruiken. Oh ja, of u Don Bastián wilt terugbellen.'

Toen Néstor Kirchner zich kandidaat stelde voor het presidentschap, had Lucia enthousiast naar zijn toespraken geluisterd. Kirchner was ooit lid geweest van de Peronistische Jeugd en Lucia had het idealisme van vroeger herkend in de manier waarop hij de zware economische crisis van 2002 wilde aanpakken. Vol overgave had ze zich in de verkiezingscampagne gestort. En toen haar na de verkiezingen gevraagd was om het kabinet van de president te komen versterken, had ze niet lang na hoeven denken. Ze was teruggekeerd naar de stad waarin haar jeugd was gedooft als de sigarettenpeuk in haar navel.

Lucia stapte uit op de Plaza de Mayo. Ze liep over het smalle perron van de Subte naar de trap die bij de Pirámide uitkomt. Hier had Andrés haar hand gepakt en haar meegenomen naar Devoto. Het was het begin geweest van een vier weken lange dronkenschap van geluk in een roes vol verwachtingen. Vanmorgen was deze plek anders dan anders. Ze bleef stilstaan, keek omhoog naar de palmboom, naar de Pirámide, en haalde diep adem. Andrés zou trots op haar geweest zijn. Langzaam draaide ze zich om en liep naar het Casa Rosada.

Ze liep door de toegangspoortjes over een binnenplaats waar de eerste

groepjes toeristen op de rondleiding stonden te wachten. Een betegelde omgang leidde naar een tweede binnenplaats met een paar doorgesloten palmbomen. Ze liep een statige trap op. Het licht van de binnenplaats drong naar binnen door grote glas-in-loodramen met allegorische bloemmotieven. Na een tweede, smallere trap opende ze een deur en liep ze de chaos van hangmappen en leggers binnen, die haar kantoortje vormden.

Ze leegde haar kop mate van gisteren in de volle prullenbak, pakte een pak Cruz de Malta uit een bureaula en vulde de kalebas met blaadjes. Uit de thermoskan die ze van huis had meegenomen, goot ze er langzaam heet water op. Ze zette de *bombilla* in de kop en zoog aan het metalen rietje. De bittere smaak van kruidenthee nam bezit van haar smaakpapillen; de dag was begonnen. Ze zakte langzaam onderuit in haar wiebelende bureaustoel en overdacht hoe ze het decreet, dat ze gisteravond had opgesteld, het beste kon laten uitlekken. De Navarro Roca moest bloeden.

Bastiaan probeerde de dagorder voor zijn gesprek met Santiago voor te bereiden, maar het lukte niet erg. Rob had tijdens de lunch aangekondigd dat alle verloven waren ingetrokken; de situatie bij SecuriGlobe werd met de dag meer precair. Jammer. Volgende week zouden ze samen in Davos zijn voor het World Economic Forum en nu ging het niet door. Hoewel zijn relatie met Rob niet geweldig was, was hij tot zijn verrassing gevraagd om mee te gaan. Later begreep hij dat Rob dat alleen maar gedaan had om ermee te pronken dat hij *keynote speaker* was over investeringen in Centraal-Azië. Rob, de grote strateeg met zijn Turkse zwaard, dacht Bastiaan en schudde zijn hoofd.

Het collegiale bestuur binnen SecuriGlobe was hem zwaar tegengevallen. Het bestuur was van alles, maar niet collegiaal. Het was hem niet eens gelukt om Maarten Niessing te rekruteren bij SecuriNed. Niessing leek hem een ideale interim CFO voor SecuriSur. 'Een *high potential* die maar eens voor de troepen moest staan,' had hij tegen zijn collega die verantwoordelijk was voor Europa gezegd. Pas nadat Ton had ingegrepen, was het gelukt om Niessing los te weken. Zo'n afgang ging natuurlijk het hele bedrijf door.

Het gebeuren had bovendien zijn prijs gehad. Ton wilde Kristien van Castricum meesturen voor de juridische ondersteuning. 'Ze is een expert op het gebied van *corporate governance*. Dat is precies wat je nodig hebt in Argentinië,' had hij gezegd. Bastiaan zag nu al het gezicht van Hans als hij zou horen dat Kristien mee zou komen. Ze was meester in het verzinnen van twee problemen

voor iedere oplossing. Zo'n zure tante kwam je zelden tegen. Hij vermoedde dat Ton haar daarom zo ver mogelijk uit de buurt wilde hebben, nu de storm in de Verenigde Staten orkaankracht had gekregen.

De haven ging schuil onder een waterige duisternis. Bastiaan keek op zijn horloge en reikte nog eens naar de stopfles met hopjes. Zo langzamerhand had Hans hem toch wel kunnen terugbellen. Tijdens zijn afspraak met Manolo kon hij meteen de pesificering van de lening van Banco Veritas aankondigen. Ton had hem uitgelegd dat dat betekende dat er peso's voor dollars zouden worden terugbetaald met een opslag voor de inflatie.

Vanaf de achterbank van zijn taxi keek Hans naar het gewoel op straat. In de verte was het gedreun van trommels te horen.

'*Piqueteros*,' zei de taxichauffeur. 'Op weg naar het Casa Rosada. Ze protesteren tegen de crisis. Alsof dat wat helpt.' Het verkeer in de nauwe straatjes van het Micro Centro reed stapvoets. Voor hen uit duwde een man een grote kar met kartonnen dozen.

'*Cartonero*.' De chauffeur haalde zijn neus op. Hij was wiskundeleraar, maar 's middags reed hij taxi. Soms ook 's morgens onder schooltijd. Dan meldde hij zich ziek. 'Het is een hemeltergend schandaal, *señor*. Zo'n rijk land, maar de politiek weet het iedere keer weer te verkloten. Statistisch gezien is het onmogelijk dat je zoveel verkeerde beslissingen achter elkaar kunt nemen.'

Opeens waren ze er geweest: de cartoneros, de jutters van de goot. Overal zag je mannen in versleten colbertjes of trainingspakken achter een karretje of een kinderwagen vol kartonnen dozen door de straten scharrelen. Groepjes kinderen hurkten naast opengescheurde vuilniszakken op het trottoir. Iemand was op het idee gekomen om steekwagens te maken met een polyester zak erop, verdeeld in vakken voor plastic, papier, glas en metaal. Die waren per dag te huur, van "de Organisatie".

'Niemand weet of het nu de maffia was, of de vakbond van vuilnismannen die op het idee is gekomen,' snoof de chauffeur. 'Niet dat er veel verschil bestaat.'

De cartoneros hadden het alleenrecht op de afvalscheiding gekregen. Op vertoon van hun partijkaart van de Unitarios konden ze gratis met het openbaar vervoer naar de binnenstad reizen om vuilnis op te halen. Daar schreven ze zich in bij een wijkhoofd die hen een paar stratenblokken toebedeelde. Uiteraard pachtten de wijkhoofden de wijken weer van de Organisatie.

'Een cartonero verdient gemiddeld twintig peso per dag, *señor*. Daar kun je

acht kopjes koffie voor kopen. *¡Ocho cortados!* Zo ver is ons land afgegleden.’

De Organisatie hield toevallig kantoor in hetzelfde gebouw als de wethouder voor publieke werken. Die kocht het gescheiden afval van de Organisatie op. De gemeentereinigingsdienst wist niet hoe ze al die enorme hoeveelheden vuil moest recyclen en betaalde schimmige bedrijfjes om de troep ergens op de pampa te dumpen. Aan het eind van deze keten van uitbuiting van het wrakhout van de crisis speelde de president mooi weer met een sociaal project, waar echter alleen partijleden aan konden deelnemen.

‘¡Bienvenidos en Argentina!’ De taxichauffeur haalde zijn neus nog een keer op, draaide het raampje naar beneden en spuugde op straat.

Inmiddels was het verkeer in het straatje tussen de ministeries en de bankgebouwen tot stilstand gekomen. Achter hen werd zinloos getoeterd. Hans keek op zijn horloge en besloot te gaan lopen. Toen hij de deur opendeed kwam een walm van urine en uitlaatgassen hem tegemoet. De middaghitte was verstikkend.

Banco Veritas was een ouderwetse bank met schotten tussen de notenhouten loketten waar tralies en gaas voor zaten. Alsof de klanten de biecht moest worden afgenomen wanneer ze hun geld kwamen afhalen.

Nadat hij de vragen die hij had voorbereid nog eens had nagelezen, moest hij weer aan Trinidad denken. Door haar aquamarijnblauwe ogen onder haar geëpileerde wenkbrauwen was hij een beetje van slag. Vanaf maandag zou zij zijn assistente zijn.

Hij werd pas na drie kwartier opgehaald. In een schokkende lift van smeedwerk, koperen stangen en mahoniehout bereikte hij de vijfde verdieping. Vidal had wallen onder zijn ogen. Hij had zijn das afgedaan en gaf een slap handje. Hij wees naar een versleten leren bank. Hans ging onwillekeurig voorzichtig zitten. Waarschijnlijk dezelfde bank waar Lisette op gezeten had.

Vidal had hem bij binnenkomst direct laten weten dat hij het vliegtuig van half zes naar Punta del Este moest halen. Hij had dus weinig tijd, hoe betreurenswaardig de verdwijning van señora Theunissen ook was.

‘Nadat u maandag met mijn collega hebt gesproken, is ze onmiddellijk afgereisd naar Andesina,’ begon Hans. ‘Niemand weet waarom, maar we vermoeden dat ze daarheen wilde vanwege iets dat ze met u besproken heeft. Heeft u enig idee wat dat geweest kan zijn?’

Vidal keek peinzend opzij, alsof hij van het portret dat daar aan de muur hing antwoord verwachtte. ‘Ik heb geen flauw idee,’ zuchtte hij. ‘We hebben het over het apengeld gehad en de koersen die daar voor werden berekend. Meer niet.’

‘Maar u hebt het ook over De Navarro Roca gehad,’ gokte Hans.

Het gezicht van de bankier bleef uitdrukkingloos. ‘De Navarro heeft goddank niets met onze bank te maken.’

‘Toch maakte ze direct nadat ze bij u was geweest een afspraak met hem.’

Vidal zweeg en keek alsof het hem allemaal niet zo interesseerde.

‘Mevrouw Theunissen,’ vervolgde Hans, ‘heeft gerapporteerd dat Banco Veritas veel te lage koersen heeft berekend voor de lecops en patacones. Dat heeft SecuriSur zes miljoen peso gekost. Hetzelfde gebeurde in Andesina. Misschien heeft ze het daar met u over gehad?’

Vidal ging rechtop zitten. Zijn stem rolde door de kamer: ‘Waar halen jullie die onzin toch vandaan? Mevrouw Theunissen had ergens de officiële koersen vandaan geplukt. *So what?* Wat zijn de officiële koersen van officieus geld waard? Niets, *nada*. Maar stel dat het waar zou zijn. Wat heeft haar verdwijning op meer dan duizend kilometer afstand van Buenos Aires daar dan mee te maken?’

Vidal was onverwacht fel. Er was weinig tegen zijn argumenten in te brengen. Zweefden de woorden nog maar rond die nog geen vijf dagen geleden in deze kamer waren gesproken.

De bankier dreunde verder: ‘Ik vind het buitengewoon ergerlijk dat het fabeltje van die wisselkoersen opnieuw opduikt. Ik heb mevrouw Theunissen duidelijk uitgelegd waar het verschil door werd veroorzaakt. Het is onbegrijpelijk dat ze dat niet heeft willen inzien. Maar misschien kan ik u wel overtuigen.’

Terwijl de bankier uitlegde waarom er een verschil had bestaan tussen de koersen die Banco Veritas had berekend en de koersen van de Nationale Bank, maakte hij het tweede knoopje van zijn overhemd los. Er kwam een forse toef grijzend borsthaar tevoorschijn. Hans kende het ritueel en legde op zijn beurt zijn handen in zijn nek en leunde achterover. Hij dacht intussen koortsachtig na. Als Vidal gelijk had, stond Bastiaan voor gek. Erger nog, dan zat zijn missie er bijna op en kon hij weer terug naar die verdorpe werkgroepen *Best Practices*.

‘Andere banken hielden zich wel aan de gepubliceerde koersen,’ probeerde hij. Hij wist niet eens of het waar was.

‘Dan had SecuriSur haar apengeld maar bij die andere banken moeten inwisselen,’ kaatste Vidal terug.

Hans haalde de memo van de treasurer uit zijn binnenzak. ‘Deze mail hebben we gevonden bij een spreadsheet waarin de koersverschillen keurig werden bijgehouden. Hier staat toch duidelijk dat u die verschillen weer terugploegt?’

Vidal bekeek de mail met een half oog en zei: ‘Ik weet echt niet waar dit op slaat, *señor*. Maar als u me een afschrift van die betalingen laat zien, kan ik u

misschien helpen.'

Hans schudde zijn hoofd. Die had hij natuurlijk niet. En alsof de bankier zijn onzekerheid rook, maakte hij het derde knoopje van zijn overhemd los waardoor zijn mannelijke glorie volledig zichtbaar werd.

'Nu u hier toch bent,' zei Vidal, achteloos aan het kruisje friemelend dat aan een gouden kettinkje tussen zijn borsthaar hing, 'ik probeer al de hele week bevestigd te krijgen dat SecuriGlobe haar lening volgende week terugbetaalt. Weet u daar misschien iets van?'

Hans knikte. 'Ik heb zojuist de heer Schotanus gesproken. Dinsdag wordt de lening terugbetaald.'

Vidals gezicht klaarde op als de zon die doorbreekt na een zware onweersbui.

'Maar Rotterdam is wel van plan de lening te pesificeren.' Zijn nabrander trof doel.

'*Me cago en Díos,*' stamelde Vidal. 'Dat kunt u niet menen!' Hij stond op en begon door de kamer te lopen. Na elke zin bleef hij even staan. 'Dat is pure diefstal, *señor* ... hoe kunnen jullie een goede vriend zo bedriegen? Een beveiligingsbedrijf dat zijn belofte niet nakomt ... het is een godgeklagd schandaal.' Vidal bleef recht tegenover het portret aan de wand staan en jammerde verder: 'De pesificatiewetten zijn helemaal niet bedoeld voor leningen aan buitenlanders. Zelfs over leningen tussen Argentijnen onderling is de Hoge Raad het niet eens.' Hij vloekte nog een keer en zette zijn handen in zijn zij. 'Dit moet echt op een misverstand berusten. Ik stel SecuriGlobe volledig aansprakelijk voor alle verliezen die de bank hierdoor gaat leiden. Weet u wat dat betekent? Langdurige processen en nog langere rekeningen van de advocaten. En reken er maar op dat een bankier met goede lokale contacten glansrijk gaat winnen. Is dát wat Rotterdam wil?' Nadat hij zo nog even was doorgegaan, ging hij weer zitten en vroeg: 'Kent u die leningsovereenkomst?'

'Nee,' zei Hans. 'Ik ben geen jurist.'

'Laat jullie juristen dat contract dan nog maar eens goed nalezen. Dan zal Bastiaan wel uit een ander vaatje tappen.' Er blonk een lichtje in zijn ogen. Hij leek zijn zelfverzekerdheid herwonnen te hebben.

Punta del Este in Uruguay is de magneet voor bankiers en advocaten uit Montevideo, plastische chirurgen en telenovelas sterretjes uit São Paulo, Argentijnse politici met hun afgetrainde secretaresses, voetballers en hoge officieren uit Paraguay en zakenlieden uit Chili; allen met hun eigen gevolg van goudel-

vers en hielentlikkers. Veel van wat in de puntzak van Zuid-Amerika gebeurt, wordt hier besproken en voorgekookt in een zwoele sfeer van dineren, gokken, flirten en overspel.

‘Zo,’ zei Gustavo. ‘Ik heb me aan mijn deel van de deal gehouden. Nu jij, *querida*.’ Hij schoof met de afstandsbediening de schuifpui van zijn penthouse open.

‘Eerst een glaasje bubbels?’ vroeg Trinidad, terwijl ze hem een kushandje toewierp.

Het was haar gelukt. Vanmiddag had ze al haar charmes ingezet om de jongen van de IT-afdeling over te halen haar te autoriseren voor de mailbox van Hans van der Woude. Toen ze de *strictly confidential* mail van Don Bastián door een vertaalprogramma had gehaald, wist ze dat ze beet had. Ze had onmiddellijk Gustavo gebeld. Ze had uiterst belangrijk nieuws voor hem. Als hij haar meenam naar Punta, zou ze het hem vertellen. Hij had zijn nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en na een beetje aandringen had hij zijn andere afspraak voor het weekend afgezegd. Ze waren in zijn Cessna naar Uruguay gevlogen.

Terwijl Gustavo een fles uit de koelkast pakte, keek ze rond. Aan de wit gestuukte muren hingen werken van dissidente Chinese kunstenaars, zoals de serie “de acht standjes van Mao” en een groot naakt dat “de miskraam van keizerin Cixi” moest voorstellen. Ze had nooit begrepen waarom hij dat bloedelijke tafereel tegenover de eettafel had opgehangen. Een levensgrote Boeddha van papier maché had het glimlachende gezicht van Deng Xiao Ping. Gepolijste zwarte en witte Mentos-achtige stenen lagen op de marmeren vloer met het patroon van een go-bord. ‘Ruimte moet zich met zichzelf vullen’ was Gustavo’s credo en ze vroeg zich af of hij zelf begreep wat hij daarmee bedoelde.

Ze haalde de presentatie van de IAD uit haar koffertje en gaf hem aan Gustavo toen hij terugkwam. Hij vulde twee glazen, reikte Trinidad er een aan en begon te lezen. ‘*¡Mierda!*’ gromde hij. ‘Je kunt ook niemand vertrouwen. Die jongens hebben een greep in de kas gedaan, en geen kleintje ook.’ Hij boerde zachtjes. ‘Als Santiago halsoverkop naar Rotterdam moest komen, kan hij het wel schudden. Wedden dat die Nederlander je nieuwe baas wordt?’

‘Het kon slechter,’ plaagde ze. ‘Hij ziet er best goed uit voor zijn leeftijd.’ Ze aaide Gustavo over zijn behaarde arm. ‘Ik heb altijd geluk met mijn bazen.’

Gustavo ging niet in op haar geflirt. ‘Ik denk dat Manolo nu ook een probleem heeft. Ik sprak hem gisteren in de sauna van de Jockey Club. Hij zag er slecht uit. Kun je je nog herinneren dat hij ons bij de verkoop van Arsegur een lening heeft gegeven om de koopprijs te financieren? Die moet dinsdag worden terugbetaald.

Manolo klaagde dat SecuriGlobe hem aan het lijntje hield. Volgens mij hebben ze daar in Rotterdam na dit akkefietje weinig zin meer in.'

Natuurlijk kon ze zich die lening nog herinneren. Toen Manolo Arsegur wilde verkopen had Gustavo haar tijdens de onderhandelingen op een strategische plaats aan tafel gezet. 'Sinds Manolo weduwnaar is geworden, is hij extra gevoelig voor mooie vrouwen,' had hij gezegd. 'Hij kan geen oog van je afhouden als je dat perzikkleurige pakje met die veters aantrekt, wat ik je brom. Stel maar een paar simpele vragen. Doe maar net of je het niet begrijpt, dat streelt zijn ego. En buig je diep voorover als je de koffie inschenkt.'

Na wat gesputterd te hebben, had ze zich de rol van verleidster laten aanleunen. Ze had het nog leuk gevonden ook. Voor de financiering van de overname had Manolo indruk op haar willen maken en met een royaal gebaar een lening aangeboden voor de helft van de verkoopprijs: 190 miljoen dollar, over vijf jaar terug te betalen.

Toen Gustavo een jaar later Arsegur met een forse winst aan SecuriGlobe had doorverkocht, had SecuriGlobe de lening overgenomen. 'Je weet welke kleren je moet aantrekken voor die generaal, hè?' had Gustavo gezegd.

En zo had Don Bastián erop gestaan dat ze naast hem kwam zitten bij het *closing dinner*.